

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

RÖVIDDEL dél után történt, hogy Márta kiszaladt Jézus elé, aki éppen átkelt a Betánia melletti hegyormon. Fivére, Lázár már négy napja halott volt és vasárnap délután el is temették egy külön sírba a kert egyik távoli végében. A sírbolt bejáratát elzáró sziklát e nap, vagyis csütörtök reggelén gördítették a helyére.

² Amikor Márta és Mária megüzente Jézusnak Lázár betegségét, abban bíztak, hogy a Mester tesz valamit. Tudták, hogy fivérük nagyon súlyos beteg, és bár nemigen merték remélni, hogy Jézus otthagyja a tanítást és a tan hirdetését, hogy a segítségükre siessen, oly erősen hittek a betegség-gyógyító hatalmában, hogy úgy gondolták, Jézus csak kimondja a gyógyító szavakat és Lázár nyomban újra egészséges lesz. És amikor Lázár meghalt néhány órával azt követően, hogy a hírvivő elindult Betániából Filadelfiába, úgy gondolták, hogy ez azért következett be, mert a Mester túl későn értesült a fivérük betegségéről, hogy csak akkor tudta meg, amikor Lázár már több órája halott volt.

³ De a két nő minden hívő barátjukkal együtt nagyon megrázta az a válaszüzenet, melyet a futár kedd délután hozott meg, amikor Betániába ért. A hírvivő határozottan állította, hogy hallotta, amint Jézus azt mondja, „...e betegség nem igazán halálos”. Azt sem értették, hogy nekik miért nem üzen vagy miért nem ajánl fel egyéb segítséget.

⁴ Sok barátjuk jött el a közeli kis falvakból és érkeztek mások is Jeruzsálemből, hogy vigaszt nyújtsanak a bánattól lesújtott testvéreknek. Lázár és nőtestvérei egy tehető és tiszteletreméltó zsidónak a gyermekei voltak, aki Betánia kis falujának vezető polgára volt. És függetlenül attól, hogy mindhárman már régóta Jézus lelkes követői közé tartoztak, aki csak ismerte, mind nagyon tisztelte őket. Nagyobb szőlőföldeket és olívaültetvényeket örököltek e környéken, és hogy gazdagok voltak, arra további bizonyíték az a tény is, hogy megengedhették maguknak, hogy saját sírboltjuk legyen a házuknál. Mindkét szülőjüket e sírban helyezték el.

⁵ Mária már feladta a reményt, hogy Jézus eljön, és elmerült a bánatban, Márta azonban kitarzott azon reménye mellett, hogy Jézus el fog jönni, egészen addig a pillanatig, amíg reggel a sír elülső zárókövét a helyére nem tették és ezzel le nem zárták a bejáratot. De még ekkor is arra utasította a szomszéd legényt, hogy figyelje a Betániától keletre álló hegy ormán át vezető jerikói utat; és e legény hozott hírt Mártának arról, hogy Jézus és barátai közelednek.

⁶ Amikor Márta odaért Jézushoz, e szavakat szólva borult térdre előtte, „Mester, ha itt lettél volna, a fivérem nem halt volna meg!” Márta elméjén sok félelem suhant át, de ő nem kételkedett, és nem is merte bírálni vagy megkérdőjelezni a Mesternek a Lázár halálával kapcsolatos viselkedését. Miután ezt elmondta, Jézus lehajolt, és talpra állította és azt mondta neki: „Csak legyen hited Márta, és a fivéred felkel újra.” Erre Márta azt mondta: „Tudom, hogy fel fog

kelni az utolsó nap feltámadásában; és már most is hiszem, hogy bármit is kérj Istentől, Atyánk megadja neked.”

⁷ Erre Jézus, egyenesen Márta szemébe nézve, így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz bennem, bár meghal, mégis élni fog. Voltaképpen, aki él és hisz bennem, az sohasem fog meghalni. Márta elhiszed-e ezt?” És Márta azt felelte a Mesternek: „Igen, már régóta hiszem, hogy te vagy a Megszabadító, az élő Isten Fia, éppen az, akinek el kellett jönnie e világra.”

⁸ Mivel Jézus ekkor Mária felől érdeklődött, Márta egyből bement a házba és a testvérenek súgva mondta, „A Mester van itt és téged keres.” És amikor Mária meghallotta ezt, gyorsan felkelt és kiszaladt üdvözölni Jézust, aki még mindig azon a helyen tartózkodott, némi távolságra a háztól, ahol Márta először elérte. A Máriával lévő barátok, akik vigasztalni igyekeztek őt, látván, hogy hirtelenül felkel és kimegy, követték, mert úgy gondolták, hogy a sírhöz szalad sírni.

⁹ A jelenlévők közül sokan Jézus esküdt ellenségei voltak. Ezért jött ki Márta magában Jézus üdvözlésére, és ezért is ment be és tájékoztatta bizalmasan Máriát, hogy keresik. Márta, bár szeretett volna Jézus mellett maradni, egyúttal el akart kerülni mindenféle esetleges kellemetlenséget, melyet azzal válthatott volna ki, hogy hirtelenül ront rá a jeruzsálemi ellenségeiket is magába foglaló csoportra. Márta szándéka az volt, hogy ő a házban maradjon a barátikkal, amíg Mária kimegy üdvözölni Jézust, de e terve nem sikerült, mert mindannyian követték Máriát és így váratlanul a Mester jelenlétében találták magukat.

¹⁰ Márta odavezette Máriát Jézushoz, és amikor a testvére meglátta őt, térdre borulva így szólt, „Bárcsak itt lettél volna, akkor a testvérem nem halt volna meg!” És amikor Jézus látta, hogy mindannyian mennyire búsulnak Lázár halála miatt, a lelkében szánalom ébredt.

¹¹ Amikor a gyászolók észrevették, hogy Mária Jézus üdvözlésére ment ki, egy kissé távolabb húzódtak, míg Márta és Mária a Mesterrel beszélgetett, akik ekkor további vigasztaló és lelkesítő szavakat hallhattak arra vonatkozóan, hogy tartsák meg erős hitüket az Atyában és teljesen vessék alá magukat az isteni akaratnak.

¹² Jézus emberi elméjét igencsak felkavarta az a küzdelem, mely Lázár és az ő itt maradt nőtestvérei iránti szeretete és azon megvetés és utálat között folyt, mely e hitetlen és gyilkos szándékú zsidók némelyike általi képmutató ragaszkodással szemben benne felmerült. Jézus ingerült nehezteléssel viseltetett a magukat barátnak mondók némelyike által mutatott kierőszakolt és külsőséges gyászolás miatt, minthogy az ilyen hamis bánathoz a szívükben oly keserves gyűlölködés is társult övele szemben. E zsidók némelyike azonban őszintén gyászolt, mert ők a család igaz barátai voltak.

1. LÁZÁR SÍRJÁNÁL

¹ Miután Jézus némi időt eltöltött Márta és Mária vigasztalásával, még a gyászolóktól elkülönülten megkérdezte tőlük, „Hol temettétek el?” Erre Márta azt mondta, „Gyere és nézd meg.” És amint a Mester csendben követte a búsuló nővért, könnyezni kezdett. Meglátván a könnyeit, az őket követő barátságos zsidók egyike azt mondta: „Nézétek, mennyire szerette. Ő, aki felnyitotta a vak ember szemét, nem tudta volna megmenteni ezt az embert a haláltól?” Ekkorra már a családi sírbolt előtt álltak, mely egy kisebb természetes barlang, illetőleg lejtős üreg volt abban a sziklagerincben, mely a telken belül, annak távolabbi végében, mintegy tíz méternyire magasodott.

² ¶ Az emberi elméknek nehéz elmagyarázni, hogy miért is sírt Jézus. Mi ugyan hozzáférünk az egyesített emberi érzelmekről és isteni gondolatokról a Megszemélyesült Igazító elméjében bejegyzett információkhoz, azonban nem vagyunk teljesen bizonyosak ezen érzelmi megnyilvánulások valódi okában. Hajlunk arra a feltételezésre, hogy Jézus az elméjén ekkor átfutott sokféle gondolat és érzés miatt könnyezett, úgy mint:

³ 1. Igaz és fájdalmas rokonszenvet érzett Márta és Mária irányában; valós és mély emberi ragaszkodással viseltetett a nővérek iránt, akik elveszítették a fivérüket.

⁴ ¶ 2. Elméjét nyugtalanította a gyászolók tömege, melyben némelyek őszinték voltak, némelyek meg csak tettették magukat. Jézus mindig is rossz néven vette a gyászolás ilyen külsőséges megnyilvánulásait. Tudta, hogy a nővérek szerették fivérüket és hittek a hívek továbbélésében. Ezek az egymással összeütkező érzelmek talán megmagyarázzák, hogy miért búsult, ahogy a sírhoz közeledtek.

⁵ ¶ 3. Valóban habozott, hogy visszahozza-e Lázárt a halandói életre. A nővéreinek tényleg szükségük volt rá, Jézus azonban sajnálta visszahozni a barátját azon elkésredett üldöztetés tapasztalására, melyről jól tudta, hogy Lázárnak el kell majd szenvednie annak eredményeként, hogy az Ember Fia isteni hatalmának mind közül legnagyobb megmutatkozásának alanyává lesz.

⁶ ¶ És most egy érdekes és tanulságos tényt közlünk: Bár e beszámolót az emberi ügyek nyilvánvalóan természetes és szokványos eseményeként tárjuk fel, azért van ennek néhány igen érdekes vetülete is. Amikor a hírvivő vasárnap odaért Jézushoz és beszámolt neki Lázár betegségéről, bár Jézus azt üzenté, hogy az „nem halálos”, ugyanakkor személyesen elment Betániába, sőt még azt is megkérdezte a nővérektől, hogy „Hová temettétek?” Bár mindez arra utal, hogy a Mester természetes módon és az emberi elméje korlátozott ismereteinek megfelelően járt el, mindazonáltal a világegyetemi feljegyzésekből kitűnik, hogy Jézus Megszemélyesült Igazítója rendelkezéseket adott ki Lázár Gondolatigazítójának Lázár halála után meghatározatlan ideig a bolygón való itt tartása érdekében, és e rendelkezés bejegyzésére csak tizenöt perccel azt megelőzően került sor, hogy Lázár az utolsót lélegezte.

⁷ Hogy Jézus isteni elméje tudta-e, még az előtt, hogy Lázár meghalt volna, hogy fel fogja őt támasztani a holtából? Nem tudjuk. Mi csak annyit tudunk, amennyit e feljegyzésben közreadunk.

⁸ ¶ Jézus ellenségei közül sokan hajlamosak voltak megvetően figyelni a gyöngédségének megnyilvánulásait, és azt mondták egymás között: „Ha olyan nagyra tartja ezt az embert, akkor miért várt olyan sokat, hogy eljöjjön Betániába? Ha ő az, aminek mondja magát, akkor miért nem mentette meg a kedves barátját? Mi haszna az idegenek gyógyításának Galileában, ha nem tudja megmenteni azokat, akiket szeret?” És sok más módon is gúnyolódtak Jézus tanításain és tettein, és igyekeztek jámbor színben feltüntetni azokat.

⁹ Így aztán ezen a csütörtök délutánon, nagyjából fél háromkor, a terep teljesen elő volt készítve Betánia e kis falujában a nebadoni Mihály földi segédkezése során véghezvitt minden tette közül a legnagyobbiknak a kivitelezésére, az isteni hatalomnak az ő hűsvér testbeni megtestesülése alatti legnagyszerűbb megmutatkozására, ugyanis az ő saját feltámasztására azt követően került sor, hogy megszabadult a halandói porhüvely jelentette kötelékektől.

¹⁰ A Lázár sírboltjánál összegyűlt kis csoport kevésbé fogta fel a mindenféle rendű mennyei lények hatalmas sokadalmának közvetlen közelségét, mely csoport Gábiel vezetése alatt gyülekezett és várakozott Jézus Megszemélyesült Igazítójának irányítása mellett, várakozásteljes izgalomban és készen arra, hogy végrehajtsák a szeretett Fejedelmük parancsát.

¹¹ Amikor Jézus kiadta azt az utasítást, hogy „Vegyétek el a követ”, az összegyűlt mennyei seregek felkészültek arra, hogy eljátsszák Lázár feltámasztásának színművét, mely feltámasztás az ő halandói hűsvér testbeni alakjához való hasonlatosságban zajlott. Az effajta feltámasztás kivitelezésével járó nehézségek jóval nagyobbak a halandó teremtmények morontia alakban való feltámasztásának bevett eljárásához képest, és sokkal több mennyei személyiséget és a világegyetemi eszközök sokkal nagyobb fokú szerveztségét igénylik.

¹² Amikor Márta és a Mária meghallotta Jézus azon utasítását, hogy a sír bejárata elől távolítsák el a követ, egyes érzelmek lettek úrrá rajtuk. Mária abban reménykedett, hogy Lázárt feltámasztják holtából, de Mártát, aki bizonyos mértékig osztozott ugyan testvére hitében, jobban eltöltötte az abbéli félelem, hogy Lázár nincs olyan állapotban, hogy Jézus, az apostolok és a barátaik szeme elé kerüljön. Márta azt mondta: „Valóban szükséges elgördítenünk a követ? A fivérem már négy napja halott, s így a test bomlása már megkezdődött.” Márta azért is mondta ezt, mert nem tudta, hogy a Mester miért kérte a kő elmozdítását; úgy gondolta, hogy Jézus talán csak egy utolsó pillantást akar vetni Lázárra. Magatartása nem volt határozott és szilárd. Ahogy az emberek bizonytalanul ott álltak a kőnél, Jézus így szólt: „Nem megmondtam először, hogy e betegség nem halálos? Nem azért jöttem-e, hogy teljesítsem az ígéretemet? És miután eljöttem hozzátok, nem azt

mondtam-e, hogy ha tudátok hinni, akkor meglátnátok az Isten dicsőségét? Miért kételkedtek hát? Mikor fogtok végre hinni és hallgatni rám?”

¹³ Amikor Jézus elhallgatott, az apostolai, a segítőkész szomszédokkal együtt, megragadták a követ és elgördíteték a sír bejáratából.

¹⁴ ¶ A zsidóknál általános volt az a felfogás, hogy a halál angyalának kardja hegyén a méreg a harmadik nap végén kezd el hatni, s így a negyedik napon fejt ki a teljes hatását. Úgy vélték, hogy az ember lelke a harmadik nap végéig a sír környékén maradhat, s a holttest életre keltésével próbálkozhat; de erősen hittek abban, hogy az ilyen lélek még a negyedik nap hajnala előtt átmegy az eltávozott szellemek lakhelyére.

¹⁵ A halottakkal és a halottak szellemének eltávozásával kapcsolatos eme hiedelmek és vélekedések azt erősítették mindazok elméjében, akik most jelen voltak Lázár sírjánál és később azok esetében, akikhez eljutott a készülöben lévő esemény híre, hogy ez valójában és igazán, személyesen véghezvitt halott-feltámasztási cselekedete volt annak, aki azt mondta magáról, hogy ő „a feltámadás és az élet”.

2. LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

¹ Léván, hogy a mintegy negyvenöt főnyi halandó alkotta társaság a sír előtt állt, a beszűrődő fényben halványan kivehették Lázár alakját, amint az vászonba pólyálva ott fekszik a temetkezési barlang jobb alsó fülkéjében. Míg e földi teremtmények csaknem lélegzet visszafojtva, csendben álltak ott, a mennyei lények hatalmas serege sietve elfoglalta a helyét, várva, hogy a beavatkozás jelére meginduljanak, mely jelet a parancsnokuknak, Gábrrielnek kellett megadnia.

² Jézus felemelte a tekintetét és így szólt: „Atyám, köszönöm, hogy meghallgattad és teljesítetted a kérésemet. Tudom, hogy mindig meghallgatsz, de azokért, akik most itt állnak mellettem, azokért szólok most hozzád, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem a világba, és hogy megtudják, hogy velem munkálkodsz abban, amit véghez akarunk vinni.” És miután így imádkozott, hangosan azt mondta, „Lázár, jöjj elő!”

³ Bár ezek az emberi megfigyelők nem mozdultak, a hatalmas mennyei sereg a Teremtő szavának engedelmeskedve, egységes cselekvésre készen felbolydult. Földi időben mérve mindössze tizenkét másodperc alatt Lázár addig élettelen alakja megmozdult és rövidesen fel is ült azon a sziklapadon, melyre elhelyezték. A teste halotti ruhába volt öltöztetve, és az arcát kendő takarta. És ahogy felállt előttük — élve — Jézus azt mondta, „Szabadítsátok ki, hadd jöjjön elő.”

⁴ Mindenki, kivéve az apostolokat, valamint Mártát és Máriát, elfutott a házhoz. Elsápadtak az ijedségtől és úrrá lett rajtuk a döbbenet. Némelyek maradtak ugyan, de sokan hazasiettek.

⁵ Lázár üdvözölte Jézust és az apostolokat és megkérdezte, hogy mit jelent a halotti öltözék és miért a kertben

ébredt. Jézus és az apostolok félrevonultak, míg Márta beszámolt Lázárnak arról, hogy meghalt, eltemették, és feltámadt. El kellett mondania neki, hogy vasárnap halt meg és most csütörtökön hozták vissza az életre, minthogy Lázárban nem tudatosult az idő azóta, hogy a halálba szenderült.

⁶ ¶ Amint Lázár előjött a sírból, Jézus Megszemélyesült Igazítója, aki ekkor a fajtájának vezetője volt ebben a helyi világegyetemben, megparancsolta Lázár korábbi Igazítójának, aki most utasításra várt, hogy újra foglalja el a helyét a feltámadott ember elméjében és lelkében.

⁷ ¶ Ez után Lázár odament Jézushoz és a nőtestvéreivel együtt letérdelt a Mester lába elé, hogy köszönetet mondjanak és dicsőítsék az Istent. Jézus, Lázárt kézen fogva felemelte, s így szólt: „Fiam, ami veled történt, azt megtapasztalja mindenki, aki elhiszi ezt az örömhírt, azzal a különbséggel, hogy dicsőbb alakban támadnak fel. Te azon igazság élő tanúja leszel, melyről beszélek — én vagyok a feltámadás és az élet. De most mindannyian menjünk be a házba és lássuk el táplálékkal e fizikai testeket.”

⁸ ¶ Ahogy a ház felé sétáltak, Gábrriel felozlatta az összegyűlt mennyei seregek kiegészítőleg érkezett csoportjait, miközben feljegyezte, hogy ez volt az első és az utolsó eset az Urantián, hogy egy halandó teremtményt feltámasztottak a halott fizikai testhez való hasonlatosságban.

⁹ ¶ Lázár nemigen értette a történeteket. Azt tudta, hogy nagyon beteg volt, de csak annyira emlékezett, hogy elaludt és felébredt. Soha nem tudott semmit mondani a sírban töltött eme négy napról, mert teljesen öntudatlan volt. Az idő nem létezik azok számára, akik a halálba szenderülten alszanak.

¹⁰ Bár e nagy tett eredményeképp sokan hittek Jézusban, mások szíve éppen hogy megkeményedett az ő elutasításában. Másnap délre a történet egész Jeruzsálemben elterjedt. Rengeteg férfi és nő ment el Betániába, hogy lássa Lázárt és beszéljen vele, és a rémült, elképedt farizeusok sietve összehívták a Szanhedrin ülését, hogy eldöntsék, mihez is kezdjenek ezekkel az új fejleményekkel.

3. A SZANHEDRIN ÜLÉSE

¹ Bár a holtából feltámasztott ember bizonyossága nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az országról szóló evangéliumban hívők tömegének hite megerősödjön, ez kevés vagy semmilyen hatással sem volt a jeruzsálemi vallási vezetők és befolyásos személyek magatartására attól eltekintve, hogy felgyorsította ama döntésük meghozatalát, hogy elpusztítsák Jézust és leállítsák a tevékenységét.

² ¶ Másnap pénteken, egy órákor a Szanhedrin összeült, hogy részleteiben is megvitassák a kérdést, „Mit csináljunk a názáreti Jézussal?” Több mint kétórányi tanácskozást és elkeseredett vitát követően egy bizonyos farizeus előállt egy, Jézus azonnali halálát elrendelő határozati javaslatral, mely kimondta volna, hogy Jézus fenyegetést jelent egész Izrael számára és hivatalosan is arra kötelezné a Szanhedrint, hogy tárgyalás nélkül és minden irányadó eset ellenében hozza meg a halálos ítéletét.

³ A zsidó vezetők e tiszteletre méltó testülete időről időre elrendelte, hogy Jézust el kell fogni és bíróság elé kell állítani az istenkáromlás vádjával és számos egyéb váddal a zsidó szent törvények semmibevétele miatt. Korábban már egyszer elmentek odáig, hogy halálra ítélik, de ez volt az első alkalom, hogy a Szanhedrinről feljegyezhető, hogy Jézus halálra ítéletét bármilyen tárgyalást megelőzően kívánták. De erről a határozati javaslatról nem szavaztak, mert a Szanhedrin tizennégy tagja egyszerre lemondott, amikor ilyen hallatlan intézkedési javaslat került elő. Bár e lemondásokra csaknem két héten át hivatalosan nem került sor, e tizennégy fős csoport attól a naptól fogva visszavonult a Szanhedrintől és soha többé nem vett részt a tanács munkájában. Amikor e lemondásokat végül hivatalossá tették, öt másik tagot is kizártak, mert a társaik azt hitték, hogy baráti érzelmeket táplálnak Jézus iránt. E tizenkilenc férfi kizárásával a Szanhedrin olyan helyzetbe került, hogy a teljes egyetértéssel határos összetartással próbálhatta meg elérni Jézus elítélését.

⁴ A következő héten Lázárt és nővéreit beidéztek a Szanhedrin elé. Amikor meghallgatták a vallomásukat, már nem lehetett kétségük, hogy Lázár feltámadt a holtából. Bár a Szanhedrin jegyzőkönyvei tulajdonképpen elfogadták Lázár feltámadását, a feljegyzés tartalmazott egy olyan határozatot is, mely ezt és a Jézus által véghezvitt összes többi csodat az ördögök hercege hatalmának tulajdonította, akivel Jézus állításuk szerint szövetségben van.

⁵ Függetlenül attól, hogy a csodatévő ereje milyen forrásból származott, e zsidó vezetők meg voltak győződve arról, hogy ha nem állítják le azonnal, akkor rövidesen az egész köznép hinni fog benne; továbbá azért is, mert tartottak attól, hogy a római hatóságokkal komoly bonyodalmak támadhatnak, hiszen a hívei közül sokan úgy tekintettek rá, mint a Messiásra, Izrael megszabadítójára.

⁶ A Szanhedrin ugyanezen ülésén történt, hogy Kajafás, a főpap először utalt arra a régi zsidó mondásra, melyet oly sokszor megismételt: „Jobb, ha egy ember hal meg, minthogy az egész közösség elpusztuljon.”

⁷ Bár Jézust értesítették a Szanhedrin e sötét péntek délutáni dolgairól, ez egyáltalán nem nyugtalanította őt és szombatig ottmaradt a barátainál Betfageban, a Betánia melletti egyik falucskában. Vasárnap kora reggel Jézus és az apostolok az előre megbeszéltek szerint Lázár házában gyülekeztek, és miután elbúcsúztak a betániai családtól, elindultak vissza a pellaai táborba.

4. AZ IMA MEGHALLGATÁSA

¹ A Betániából Pellába tartó út során az apostolok számos kérdést tettek fel Jézusnak, melyek mindegyikére a Mester nyílt választ adott, kivéve azokat, melyek a halott feltámasztásának részleteit firtatták. Az ilyen problémák meghaladták az apostolai felfogóképességét; ennél fogva a Mester nem volt hajlandó e kérdéseket megvitatni velük. Lévéen, hogy titokban hagyták el Betániát, csak maguk voltak. Jézus ezért kihasználta az alkalmat, hogy sok olyasmit

tudasson a tizekkel, melyekről úgy gondolta, hogy felkészítik őket az előttük álló, megpróbáltatást hozó napokra.

² Az apostolok igen zaklatottak voltak és sok időt töltöttek a legutóbbi élményeik megvitatásával, melyek az imádkozással és annak meghallgatásával függtek össze. Mindannyian emlékeztek a betániai hírvivőnek Filadelfiában elmondott kijelentésre, amikor is Jézus világosan megmondta, „E betegség nem igazán halálos”. És mégis, ezen ígéret ellenére, Lázár ténylegesen meghalt. Egész nap újra és újra visszatértek az ima meghallgatásával kapcsolatos eme kérdés megvitatásához.

³ Jézus válaszai, melyeket a számos kérdésükre adott, a következőképpen foglalhatók össze:

⁴ 1. Az imádság a véges elme olyan megnyilatkozása, melynek során az elme közeledni próbál a Végtelenhez. Az imádkozást ezért szükségképpen korlátozza a véges tudása, bölcsessége és sajátosságai; a válasz hasonlóképpen korlátozott a Végtelen rálátása, céljai, eszményképei és előjogai miatt. Sohasem figyelhetők meg töretlen folytonossággal olyan anyagi válaszjelenségek, amelyek az imádkozásra érkező szellemi válasz teljes befogadását mutatnák.

⁵ ¶ 2. Amikor az ima látszólag megválaszolatlan marad, akkor a késlekedés valójában egy jobb választ jelez, olyat, mely esetleg igen alapos ok miatt szenved késedelmet. Amikor Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem igazán halálos, akkor ő már tizenegy órája halott volt. Az őszinte imára nem tagadtatik meg a válasz, kivéve, ha a szellemi világ magasabb nézőpontja jobb választ ígér, mégpedig olyat, mely az ember szellemének kérését teljesíti, szemben az ember pusztá elméjének imájával.

⁶ ¶ 3. Az idő világából érkező imák, amikor szellem sugallta és hit juttatta kifejezésre azokat, gyakran oly mérhetetlenek és mindent magukba foglalók, hogy a válasz csak az örökkévalóságban adható meg; a véges területéről induló kérelem néha annyira megragadja a Végtelent, hogy a válaszadás elhalasztódik addig, amíg a megfelelő befogadóképesség ki nem alakul; a hittel teli ima olyan mértékben felölelhet mindent, hogy arra a válasz csak a Paradicsomon kapható meg.

⁷ ¶ 4. A halandói elme imájára adandó válaszok gyakran olyan jellegűek, hogy a befogadásukra és megértésükre csak a halhatatlan rend elérése után válik képessé ezen imádkozó elme. Az anyagi lény imájára sokszor csak akkor érkezik válasz, amikor a szóban forgó egyén a fejlődésben már elérte a szellemi szintet.

⁸ ¶ 5. Az Istent ismerő személy imáját úgy elferdítheti a tudatlanság és úgy eltorzíthatja a babonáság, hogy a válasz igencsak nemkívánatosnak minősül. Ekkor a közbeavatkozó szellemlényeknek úgy át kell alakítaniuk az ilyen imát, hogy amikor a válasz megérkezik, a kérelmező teljesen képtelen azt az imájára adott válaszként felismerni.

⁹ ¶ 6. Minden igaz ima szellemi lényeknek szól, és minden ilyen fohászra szellemi fogalmakon keresztül adatik válasz, és minden ilyen válasznak a szellemi valóságokban kell fennállnia. A szellemlények nem adhatnak anyagi

választ a szellemi kérelmekre, még ha anyagi lény is a kérelmező. Az anyagi lények csak akkor képesek eredményesen imádkozni, ha „a szellemben imádkoznak”.

¹⁰ ¶ 7. Egyetlen imára sem remélhető válasz, hacsak nem szellemtől született és hit táplálta imáról van szó. Őszinte hitetek egyszersmind azt is jelenti, hogy voltaképpen már előre megadtátok imátok meghallgatóinak a teljes felhatalmazást arra, hogy kéréseiteket annak a legfelsőbb bölcsességnek és annak az isteni szeretetnek megfelelően teljesítsék, melyet hitetek úgy jelenít meg, mint az imával megszólított lények örökös mozzgatóerejét.

¹¹ ¶ 8. A gyermeknek mindig természetes joga, hogy kéréssel forduljon szülőjéhez; és a szülő is csak szülői kötelességeit teljesíti éretlen gyermekével szemben akkor, amikor teljesebb bölcsessége alapján a gyermek kérésének megválaszolását késlelteti, módosítja, megbontja, magasabb szintre emeli vagy a gyermek szellemi felemelkedésének későbbi szakaszáig elhalasztja.

¹² ¶ 9. Ne habozzatok szellemi célok elérése iránt imádkozni; ne kételkedjétek abban, hogy kérélmeketekre megkapjátok a választ. E válaszok várnak rátok, megvárják, míg a tényleges mindenségrendi előrehaladás azon jövőbeli szellemi szintjeire eljuttok, legyen az e világon vagy másutt, ahol végre képesek lesztek felismerni és befogadni a korábbi, de rosszul időzített kérélmeketekre oly régóta váró válaszokat.

¹³ ¶ 10. Minden tiszta, szellemtől született kérelemre bizonyosan adatik válasz. Kérjétek, s a válasz megérkezik.

De emlékezzetek arra, hogy az idő és a tér fokozatosan fejlődő teremtményei vagytok; ezért a nagyszámú imátokra és kérésetekre jövő, teljes körű válaszok személyes befogadása során mindig számolnotok kell a tér-idő-tényezővel.

5. LÁZÁR TOVÁBBI SORSA

¹ Lázár a betániai otthonában maradt, mely nagy érdeklődés tárgyává vált sok őszinte hívő és számos kíváncsi ember számára, egészen Jézus keresztre feszítésének napjaiig, amikor is figyelmeztetést kapott, hogy a Szanhedrin halálra ítélte. A zsidók urai elszánták magukat, hogy megállítják a jézusi tanok további terjedését, és helyesen ítélték meg, hogy nem volna értelme kivégezni Jézust úgy, hogy Lázárt, aki az ő csodatévő tevékenységének tetőpontját jelentette, hagyják élni és tanúsítani ama tényt, hogy Jézus feltámasztotta őt a holtából. Lázár a részükről már addig is kegyetlen üldöztetésnek volt kitéve.

² És így Lázár sietve otthagyta leánytestvéreit Betániában, Jerikón át és a Jordánon keresztül menekült, és nem is állt meg hosszabb pihenőre, míg Filadelfiát el nem érte. Lázár jól ismerte Abnert, és itt biztonságban érezte magát az elvetemült Szanhedrin gyilkos cselzővéseitől.

³ Röviddel ez után Márta és Mária túladott a betániai földjeiken és csatlakoztak fivérükhöz Pereában. Ezalatt Lázárból a filadelfiai egyház kincstárnoka vált. Erős támogatója lett Abnernek Pállal és a jeruzsálemi egyházzal szemben, és végül 67 éves korában ugyanazon betegségtől halt meg, mely fiatalabb korában Betániában elvitte.